

At the start, we kept going into the wrong sort of places: second-hand bookshops, or shops full of old vacuum cleaners, but no music at all. After a while Tommy decided I didn't know any better than he did and announced he would lead the way. As it happened, by sheer luck really, he discovered straight away a street with four shops of just the kind we were after, standing virtually in a row. Their front windows were full of dresses, handbags, children's annuals, and when you went inside, a sweet stale smell. There were piles of creased paperbacks, dusty boxes full of postcards or trinkets. One shop specialised in hippie stuff, while another had war medals and photos of soldiers in the desert. But they all had somewhere a big cardboard box or two with LPs and cassette tapes. We rummaged around those shops, and in all honesty, after the first few minutes, I think Judy Bridgewater had more or less slipped from our minds. We were just enjoying looking through all those things together; drifting apart then finding ourselves side by side again, maybe competing for the same box of bric-a-brac in a dusty corner lit up by a shaft of sun.

Then of course I found it. I'd been flicking through a row of cassette cases, my mind on other things, when suddenly there it was, under my fingers, looking just the way it had all those years ago: Judy, her cigarette, the coquettish look for the barman, the blurred palms in the background.

I didn't exclaim, the way I'd been doing when I'd come across other items that had mildly excited me. I stood there quite still, looking at the plastic case, unsure whether or not I was delighted. For a second, it even felt like a mistake. The tape had been the perfect excuse for all this fun, and now it had turned up, we'd have to stop. Maybe that was why, to my own surprise, I kept silent at first; why I thought about pretending never to have seen it. And now it was there in front of me, there was something vaguely embarrassing about the tape, like it was something I should have grown out of. I actually went as far as flicking the cassette on and letting its neighbour fall on it. But there was the spine, looking up at me, and in the end I called Tommy over.

'Is that it?' He seemed genuinely sceptical, perhaps because I wasn't making more fuss. I pulled it out and held it in both hands. Then suddenly I felt a huge pleasure - and something else, something more complicated that threatened to make me burst into tears. But I got a hold of the emotion, and just gave Tommy's arm a tug.

Először mindig rosszféle helyekre mentünk: antikváriumokba vagy régi porszívókkal teli boltokba, de sehol semmi zenével kapcsolatos. Egy idő után Tommy úgy határozott, hogy én sem tudok jobbat, mint ő, és bejelentette, hogy ezentúl ő irányít. Történetesen, tényleg csak merő véletlenségből, azonnal felfedezett négy pontosan megfelelő boltot egy utcában gyakorlatilag egymás mellett. A kirakatokban ruhák, kiegészítők, iskolai évkönyvek és bent kellemes, dohos szag. Halmokban álltak a számfűlős, papírkötésű könyvek, poros dobozok tele képeslapokkal és mindenféle aprósággal. Az egyik bolt a hippie árukra szakosodott, míg egy másikban háborús kitüntetések voltak és sivatagban készült képek katonákról. De mindegyikben volt valahol egy vagy két nagy kartondoboz telve mikrolemezekkel és kazettákkal. Ezekben a boltokban kotorásztunk, és őszintén megvallva, az első pár perc után Judy Bridgewater-ről, azt hiszem, többé-kevésbé megfeledkeztünk. Egyszerűen csak élveztük, ahogy együtt átnézegetjük azt a sok mindent; eltávolodunk egymástól, majd arra eszmélünk, hogy újra egymás mellett állunk talán ugyanazért a csecsebecsés dobozért versengve egy poros kis sarokban, amit beragyog egy napsugár.

Aztán persze megtaláltam. Épp egy sor kazettát néztem át, az eszem teljesen máshol járt, mikor hirtelen ott volt, az ujjaim alatt, és pontosan úgy nézett ki, mint annyi évvel ezelőtt: Judy, a cigarettája, kacérkodó tekintete a pultosfiúra, az elmosódott palmafák a háttérben.

Nem kiáltottam fel, mint mikor más, számomra kissé érdekes tárgyakat találtam. Mozdulatlanul álltam ott, a műanyag tokra meredve, nem tudván, hogy most elégedett vagyok, vagy sem. Egy másodpercig bűnnek is éreztem. A kazetta tökéletes ürügy volt erre az egész mulatságra, és most, hogy előkerült, abba kell hagynunk. Talán ezért volt, hogy, saját megrökönyödésemmre, először hallgattam róla, ezért gondoltam, hogy úgy teszek, mintha nem is láttam volna. És most, hogy itt volt előttem, volt valami enyhén zavarba ejtő a kazettában, mintha olyasmi volna, amiből már rég ki kellett volna nőm. Igazából már odáig mentem, hogy visszatettem a kazettát, hagyva, hogy a szomszédja ráessen. De a gerinc csak nézett föl rám úgyhogy végül odahívtam Tommy-t.

'Ez az?' Őszintén kételkedni látszott, talán mert nem csaptam akkora húhót. Kihúztam, és a két kezemmel tartottam. Aztán hirtelen hatalmas elégedettséget éreztem – és valami összetettebbet, ami úgy megrémített, hogy legszívesebben könnyekben törtem volna ki. De elfojtottam ezt az

érzést és csak finoman rántottam egyet Tommy
karján.

(Lendvai Dalma 10.A fordítása)